

αληθινός

αληθινός, -ή, -ό, επίθ. [<αρχ. ἀληθινός], αληθινός. **1.** που δεν είναι ψεύτικος, που είναι γνήσιος: «αληθινό διαμάντι». **2.** που είναι ειλικρινής: «αληθινή αγάπη». Επίρρ. **αληθινά**, αλήθεια, πραγματικά, ειλικρινά, γνήσια: «πίστεψέ με, σου μιλώ αληθινά». (Ακολουθούν 11 φρ.)·

- *βγαίνω αληθινός*, αποδεικνύονται στην πορεία των πραγμάτων όλα όσα είχα πει πριν από καιρό: «δυστυχώς βγήκα αληθινός πως ο τάδε είναι απατεώνας || μόνον εγώ βγήκα αληθινός πως θα έπεφτε έξω η δουλειά»·

- *δείχνω το αληθινό μου πρόσωπο*, βλ. λ. [πρόσωπο](#)·

- *δείχνω τον αληθινό μου εαυτό*, βλ. λ. [εαυτός](#)·

- *ίδωμεν το φως το αληθινό(ν)*, βλ. λ. [φως](#)·

- *κρύβω το αληθινό μου πρόσωπο*, βλ. λ. [πρόσωπο](#)·

- *κρύβω τον αληθινό μου εαυτό*, βλ. λ. [εαυτός](#)·

- *στ' αληθινά*, πραγματικά, ειλικρινά, γνήσια: «στ' αληθινά σου μιλάω πως, αν κάνεις φασαρία θα σε δείρω». (Λαϊκό τραγούδι: η κοινωνία με κατακρίνει μ' έχει αδικήσει **στ' αληθινά** και το κορμί μου στιγμή δεν παύει να τυραννιέται και να πονά)·

- *φανερώνω το αληθινό μου πρόσωπο*, βλ. λ. [πρόσωπο](#)·

- *φανερώνω τον αληθινό μου εαυτό*, βλ. λ. [εαυτός](#)·

- *φάνηκε ο αληθινός μου εαυτός*, βλ. λ. [εαυτός](#)·

- *φάνηκε το αληθινό μου πρόσωπο*, βλ. λ. [πρόσωπο](#)·